

Posudek vedoucího práce

Anežka Bednářová: Dvojitá idea národního divadla podle Jana Patočky

Už dlouho jsem neměl jako školitel takovou radost z vedení bakalářské či diplomové práce, jako u Anežky Bednářové. Vyslal jsem kdysi na přednáškách o divadle a filosofii snad pouze jakýsi prvotní impuls, a netušil, že se takto ujme a vznikne z toho takováto pozoruhodná úvahová, reflexivní a dodnes myslím aktuální patočkovská práce. Autorka přitom pracovala zcela samostatně, dohledala si k základní studii iniciativně množství dalších kontextujících zdrojů, jež dokázala kriticky přečíst a nezkrusleně, po jejich smyslu v práci využít (Vladimír Macura, Jaroslav Etlík, F. X. Šalda, Jaroslava Pešková). Dohledala si nejen další patočkovské studie (*Česká filosofie a její současná fáze; Spisovatel a jeho věc; Náš národní program a dnešek* aj.), ale aby lépe porozuměla Patočkově zmínce o Kantovi, dohledala si jednu ze dvou základních studií o etice jako „metafyzice mravů“ (tou druhou je *Kritika praktického rozumu*). Nestačila jí doslovná citace, a četně její parafráze, proslavu Františka Palackého při poklepu na základní kámen ND v roce 1868 – tedy vlastní impuls k Patočkově studii – ale dohledala si další Palackého statě (*Předmluva ke vlasteneckému čtenářstvu; O krasovědě* aj.) a vytáhla pro jeho myšlení určující, v podstatě kantovskou tezi o „čistém a božném lidství“ - jež se rovněž vztahuje k uvedenému „poklepu“. Dohledala si i Jana Císaře (*ND pořád hoří; ND: souvislosti a přesahy*), ke Sladkovskému, podle Patočky jakéhosi protipólu Palackého, si dohledala i jeho plamenného obdivovatele Jana Bartoše a jeho britké, antiriegerovsky polemické stati o budovatelích ND (které ovšem, snažil jsem se jí upozornit, ve svých závěrech jsou daleko víc „patočkovské“, to jest univerzalisticky, nadčasově humanistické, evropské a antinacionalistické, než byl kdy jeho obdivovaný, přece jen národovecky založený Sladkovský). Jako málokdo u nás pracovala nejen se zde zdomácněným Schillerovým spiskem o divadle – Patočka říká národním divadle s malým „n“ - jako morálním ústavem (který u nás Prokop Šedivý volně přebásnil jako „Krátké pojednání o užitku, který ustavičně stojící a dobře spořádané divadlo přivoditi může“, ale připomněla jako určitou korekci této teze i jeho úvahy „*O tragédii*“ resp. „*O příčině potěšení z tragických předmětů*“. K materiálu přistupovala kriticky, nepřejímala bez bližšího prozkoumání Patočkovy teze jako dogma, dokázala například na rozdíl od Patočky v Palackého koncepci najít syntézu programu „jungmannovsko-sladkovského“ s programem „schillerovsko-kantovsko-bolzanovským“ atd. atd. A na rozdíl od jiných pracovala s velkým časovým předstihem, nikoli v hektickém stresu, včas práci nejen konzultovala, ale i odevzdávala.

Myslím, že nemusím dále zdůvodňovat, proč bakalářskou práci považuji nejen za doporučeněhodnou k obhajobě, ale hodnotím jí i známku **v ý b o r n ě**.

Prof. PhDr. Vladimír Just, CSc.